

Буза Радовић, Београд
ЦЕТИЊСКОМ ПУСТИЊАКУ

Не прилазим ти ја него столећа, Цетињски пустињаче...

Он̄ пре тебе сажео си и протолковао,
он̄ након тебе дожудео си и приправио.
Демонске силе залуд су кушале да нам видике смраче.
Твој род у борби за слободу никада не узмаче.
На међи добра и зла себе си завештао.

Ноћ... Туга... Страшна цетињска киша...
Књига вечности пред тобом лепрша
листовима... Како је прочитати?
Глодање миша... Земља,
сужањство или светлзорна мати?

Ти, који си могао видети светлост
и онда кад тмина све помрачи,
учио си нас да човек мора бити
од своје судбе јачи.

Чојство је за тебе било пољана бојна,
људски снови као маглена руна,
а живот вазда некаква буна
и насртања многобројна.

Великан већи од свога доба,
у свету вечних пролазности
још за живота свога ти си се
вечношћу овенчао.

